

казватъ. Земята не бѣ вече за тѣхъ; тѣ щѣхъ да умрѣтъ... и пакъ да са срѣщнатъ... Въ туй време единъ сборъ влѣзе и имъ извѣсти че трѣба да са раздѣлятъ. Тогасъ само доде да смути духа на Павлина сумнѣнето, което я безпокоеше, и когато кърмилницата ѝ прострѣ рѣцѣ за да я пригърне за послѣденъ пѣтъ, тя ѝ рече съ сърдечна болѣсть.

— Нема ли да ма приеме Богъ въ нѣдрата си, той не прости ли грѣховетъ ми?

— Бѣдна жертво! рече Жуана, бѣди спокойна ще са срѣшнемъ.

Небесна луча блѣснѣ на лицето на Павлина при тѣзи думы. Тя си подложи лицето на цалувкытъ на тѣзи втора своя майка. Жуана я цлунахъ нѣжно по челото и излѣзе като си шепитше, «слѣдъ малко...»

Павлина останахъ обзета отъ небесенъ въсторгъ до сжмнованье.

XLIX.

Мѣкытъ на козелото.

Зараньта палачтъ влѣзе при Павлина. Тя като го видѣ оплаши са, но слѣдъ малко са зарадва. Наближаваше да умре!... При вида на оногози който щѣше да я мѣчи, тя не можи да не осѣти ужасъ, което бѣ естествено и което не са поддава на нравственото чувство, освѣтъ слѣдъ едно размышленіе.

— Готова съмъ, рече дѣвицата като станѣ.

Тогасъ палачтъ са приближи, наложи на главата ѝ зелена скуфа съ бѣлъ кръсть; послѣ като ѝ отне бѣлата вълниа фланела, изпълнительтъ на высокытъ дѣла, облече я въ дреха наполовинъ червена и черна. Черныйтъ цвѣтъ означаваше отцеубіеца, а червеныйтъ, светотатеца. Павли-